

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An, & quâ ratione diuina essentia in sua simplicitate contineat omnes rerum omnium perfectiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

nam & quamlibet perfectionem consistentem in vna tantum simplici entitate, quam in aliqua entitate composita, confluente ex coniunctione plurium inter se: ergo, &c.

Ex hac veritate sic probata refellitur error Anthropomorphitarum, qui (vt refert S. Epiph. hæresi 70.) asserunt Deum habere aliquod corpus; cuius erroris falsitas, præter ea, quæ supra dicta sunt, manifestè conuincitur ex ijs Christi verbis S. Ioan. 4. *Spiritus est Deus*, quorum verborum auctoritate vtitur S. Epiph. supra & alij SS. Patres ad illam hæresim refellendam.

Cum igitur, ut ex dictis patet, Deus sit omnino simplex, hinc sequitur (vt rectè docet S. Thomas 2. 2. p. q. 3.) illum nullo modo esse compositum, siue ex essentia & existentia, siue ex genere & differentia, siue ex potentia & actu, siue ex substantia & accidentibus; cum omnes isti compositionis modi, eius perfectissima simplicitati supra assertæ & probatæ repugnent, ac proinde illum esse actum purissimum & simplicissimum.

SECTIO III.

An, & quâ ratione diuina essentia in sua simplicitate contineat omnes verum omnium perfectiones.

Dicendum primò omnes rerum omnium perfectiones in Deo contineri. Ita S. Thom 1. p. q. 4. a. 2.

Probat 1. ex scriptura. Exodi 3. vbi Deus Moysi cuius conspectum desideranti dicit: *Ostendam tibi omne bonum.* Pf. 49. *Pulchritudo agri mecum est.* Prou. 8. *Mecum sunt diuitia & gloria & opes.*

Probat 2. ex S. Dionys. lib. de Diu. Nom. cap. 5. *Cuncta continet Deus secundum superexpensam simplicem infinitatem suam.* Et S. Aug. lib. 4. de Trinit. cap. 1. *Vnum est Deus verbum, per quod facta sunt omnia, quod est incremutabilis verbum.*

ritas, ubi principaliter & incommutabiliter sunt omnia simul, non solum qua nunc sunt in hac uniuersa creatura, verum etiam qua fuerunt, & qua futura sunt, ubi nec fuerunt, nec futura sunt, sed tantummodo sunt, & omnia uita sunt, & omnia unum sunt.

Probatur 3. hac ratione, qua utitur S. Thom. loco cit. quidquid perfectionis est in effectu, oportet inueniri in causa effectiua; quidquid enim habet effectus, illud habet a sua causa efficiente, & nemo dat, quod non habet; cum ergo Deus sit prima causa effectiua rerum omnium, oportet omnium rerum perfectiones in illo praexistere.

Dicendum 2. rerum creaturarum perfectiones, licet omnes in Deo sint, non uno tamen eodemque modo esse, sed quasdam esse in ipso formaliter, alias vero solum eminenter. Quod ut melius intelligatur, notandum est perfectiones, quae in rebus creatis reperiuntur, duplicis esse generis: quaedam enim (ut obseruat S. Anselmus in Monol. c. 14. & ex eo Theologi) dicuntur perfectiones simpliciter simplices, quae scilicet tales sunt, ut nullam secum imperfectionem habeant adiunctam, nec cum ulla alia perfectione maiori vel aequali sint in eodem ente impossibiles, quales sunt sapientia, iustitia, &c. & haec perfectiones, sunt formaliter in Deo: aliae uero dicuntur perfectiones secundum quid, quae licet sint quadam entis perfectiones, aliquam tamen imperfectionem habent sibi admixtam, vel repugnantiam & incompatibilitatem in eodem ente cum alia maiori vel aequali perfectione, ut sunt qualitates & perfectiones rerum corporearum; illae autem perfectiones cum uere in Deo sint (ut supra probatum est) & formaliter, hoc est, secundum propriam rationem in eo esse non possint, ut per se patet; sequitur, ut sint eminenter, hoc est modo quodam infinite meliori & excellentiori, quam sint in ipsis creaturis.

Quamuis uero totius entis creati perfectio in Deo sit alterutro ex his duobus modis, non tamen propterea creatura qualibet potest dici Deus; ipsa enim semper in

seremanet infinite à Deo distans, ac proinde omnino distincta, quod hic obseruamus contra quoddam Wicleffii delirium, qui (vt notat Thomas Waldensis lib. 1. Doctrin. fid. c. 1.) assererat propter illud esse, quod habent creaturæ in Deo, quamlibet creaturam esse & posse dici Deum; quod ipse ibidem refellit, tanquam non solum à veritate nostræ fidei, sed etiam à ratione naturali prorsus alienum.

Hinc etiam similiter refellitur Seruetus, qui eò vsque insanix progressus est, vt in epistol. 6. ad Calui. diceret Deum in lapide verè & propriè esse lapidem, in trunco truncum, & sic in alijs, oblitus nimirum Sap. 13. *Quantò his dominator eorum speciosior est.*

SECTIO IV.

An Deus sit immutabilis.

Catholicâ Fide tenendum est Deum esse omnino immutabilem, id est omnis mutationis omnino expertem.

Probatur 1. ex scriptura: Num. 23. *Non est Deus, ut filius hominis, vt mutetur*: Malach. 3. *Ego Dominus, & non mutor*: S. Iacob. 1. *Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.*

Probatur 2. ex S. Aug. in illa verba Psalm. 89. *A saculo & vsque in saculum tu es Deus, vbi sic loquitur: Non dicit Propheta à saculo, tu fuisti, & vsque in saculum tu eris, sed presentis significationis verbum posuit, insinuans Dei substantiam omnino modo incommutabilem, vbi non est, fuit, aut erit, sed tantummodo est; ad quæ verba appositè S. Bernardus serm. 31. in Cant. *Tolle, fuit & erit, unde iam transmutatio aut vicissitudinis obumbratio?**

Probatur 3. ratione, quia (vt ait S. Aug. epist. 10.) omnis mutatio aut in peius est, aut in melius; atqui Deus neque in peius, neque in melius mutari potest; ergo omnino mutari non potest.

Obijcies multa reperiri in scripturis, quæ mutationem aliquam